



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 28 Pž-4676/2019-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, te suca izvjestitelja Marine Veljak i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice
OIB _____ iz Zagreba,
koju zastupa punomoćnica _____, odvjetnica u Zagrebu,
protiv 1. tuženika _____ iz Zagreba, OIB _____
i 2. tuženika B. _____ d.o.o. za trgovinu i usluge iz Zagreba,
OIB _____ oboje zastupani po punomoćniku _____, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja bračne stečevine na poslovnom udjelu, odlučujući o žalbi oba tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1681/2017 od 29. svibnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 27. travnja 2020.

presudio je

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1681/2017 od 29. svibnja 2019. u dijelu u kojem je u odnosu na drugotuženika utvrđeno da je tužiteljica s osnova bračne stečevine suovlaštenica poslovnog udjela drugotuženika te da joj je drugotuženik to dužan priznati i izdati ispravu podobnu za upis prava suvlasništva u odgovarajućem upisniku jer će u protivnom tu ispravu zamijeniti presuda te u dijelu u kojem je drugotuženiku naloženo da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 4.800,00 kn s pripadajućim kamatama i sudi.

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženika koji glasi:
Utvrđuje se da je tužiteljica s osnove bračne stečevine suovlaštenica poslovnog udjela društva B. _____ d.o.o. upisan u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu što je drugotuženik dužan priznati i izdati ispravu podobnu za upis prava suvlasništva tužiteljice u odgovarajućem upisniku koju će u protivnom zamijeniti ova presuda.

riješio je

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1681/2017 od 29. svibnja 2019. u dijelu u kojem je u odnosu na prvotuženika utvrđeno da je tužiteljica s osnove bračne stečevine suovlaštenica poslovnog udjela drugotuženika te da joj je prvotuženik to dužan priznati i izdati ispravu podobnu za upis prava suvlasništva u odgovarajućem upisniku jer će u protivnom tu ispravu zamijeniti presuda te u dijelu u kojem je prvotuženiku naloženo

da tužiteljju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 4.800,00 kn s pripadajućim kamatama i predmet se u tom dijelu vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II. O zahtjevu prvotuženika za naknadom troška drugostupanjskog postupka sud će odlučiti u konačnoj odluci.

Obrazloženje

Presudom označenom u izreci ove presude i rješenja prvostupanjski je sud utvrdio da je tužiteljica s osnova bračne stečevine suovlaštenica poslovnog udjela društva B d.o.o. (drugotuženika) upisanog u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu što su tuženici dužni priznati i izdati ispravu podobnu za upis prava suvlasništva tužiteljice u odgovarajućem upisniku koju će u protivnom zamijeniti prvostupanjska presuda (točka I. izreke presude). Rješenjem o troškovima postupka sadržanim u presudi prvostupanjski je sud naložio tuženicama naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 4.800,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 29. svibnja 2019. do isplate po stopi tih kamata pobliže navedenoj u izreci te presude (točka II. izreke presude). Tako je prvostupanjski sud presudio na temelju odredaba članka 409. – 412. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine” broj: 111/93, 34/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08 i 137/09) u vezi s člankom 248. i člankom 249. stavkom 1. Obiteljskog zakona („Narodne novine” broj: 116/03, 17/04, 136/04 i 107/07) jer je nakon provedenog postupka utvrdio da poslovni udjel u društvu drugotuženika predstavlja bračnu stečevinu tužiteljice i prvotuženika, slijedom čega su oni suovlaštenici na tom udjelu. Odluku o troškovima postupka prvostupanjski je sud donio primjenom odredbe članka 154. i 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv te presude žalbu su podnijela oba tuženika pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Žalitelji smatraju da sud nije smio usvojiti tužbeni zahtjev iz više razloga. Najprije žalitelji ističu da sud nije smio mijenjati tužbeni zahtjev jer je tužiteljica postavljenim tužbenim zahtjevom tražila utvrđenje da je ona ovlaštenica poslovnog udjela u društvu B d.o.o., a ne suovlaštenica. Žalitelji ističu da su na raspravi održanoj 17. travnja 2019. naveli da je tužbeni zahtjev neprovediv i da u njemu nije opisano koji dio poslovnog udjela tužiteljica traži te da je poslovni udjel trebala opisati rednim brojem i iznosom, koliki dio poslovnog udjela traži da se utvrdi kao njezin s obzirom na odredbe Obiteljskog zakona koji govore o suvlasništvu u jednoj polovini dijela na bračnoj stečevini. Ovako ispada da je riječ o zajedničkom vlasništvu odnosno članskom pravu u trgovačkom društvu s neodređenim udjelima što je različito od Obiteljskog zakona koji govori o suvlasništvu u ½ dijela. Nadalje, žalitelji ističu da sud nigdje nije obrazložio razloge zašto je odbio provesti dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem kojeg su predložili tuženici, a izostanak obrazloženja odbijanja izvođenja tog dokaza predstavlja bitnu povredu odredaba Zakona o parničnom postupku. Isto tako nema ni obrazloženja zašto nisu pribavljeni podaci od Porezne uprave o visini dohotka parničnih stranaka. Da su ti podaci pribavljeni, sud bi utvrdio da je u pravilu samo prvotuženik zarađivao i to ni približno toliko da se mogu izdvojiti neka sredstva mimo redovnih troškova. Iz izvoda banaka moglo se i bez provođenja vještačenja utvrditi da je prvotuženik potrošio znatan dio vlastitih sredstava, da zajednička zarada nije bila dovoljna za investiranje u osnivanje trgovačkog društva jer se ista trošila na životne potrebe obitelji te nikakve uštede nije bilo. Vještačenjem bi se ti navodi potvrdili, što je i bio razlog predlaganja tog dokaznog sredstva. Upravo je radi propuštanja da se razmotri

priljev i odljev sredstava te pribavljanje podataka o visini dohotka tužiteljice i prvotuženika prvostupanijski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, već je neosnovano zaključio da je osnivanje drugotuženika bilo iz zajedničke zarade bračnih drugova što nije ničim obrazloženo niti je tužiteljica uopće pružila ikakav dokaz za tu tvrdnju osim vjenčanog lista. Žalitelji navode dio obrazloženja presude prema kojem je sud ocjenu o osnovanosti tužbenog zahtjeva našao u sadržaju isprava u spisu kao i u provedenom dokazu saslušanjem tužiteljice, no tuženici se pitaju iz kojih to isprava proizlazi jer je tužiteljica kao jedinu ispravu dostavila vjenčani list, dok iz ostalih isprava (bankovni izvodi) ne proizlazi da je tužbeni zahtjev osnovan nego upravo suprotno – da se prvotuženikova cjelokupna plaća redovito trošila na životne potrebe obitelji, da je tužiteljica slabo i povremeno zarađivala, da ni to nije bilo dovoljno jer su se prvotuženikova novčana sredstva koja je imao prije sklapanja braka stalno smanjivala i da apsolutno nikakve uštede iz koje bi se uplatio temeljni kapital nije bilo. Tužiteljica je naravno iskazivala u svoju korist, ali nije ničim dokazala da su ona i prvotuženik dovoljno zarađivali i nešto uštedjeli, već da im je nedostajalo sredstava, a nije osporila da su se prvotuženikova novčana sredstva stečena prije braka smanjivala u braku. Sud je paušalno zaključio da je predmetni poslovni udjel stečen radom za vrijeme trajanja bračne zajednice odnosno potječe iz te imovine bez navođenja zašto i kako je došao do tog zaključka. Žalitelji smatraju da sredstva za temeljni kapital jesu i potječu iz vlastite imovine prvotuženika, iz njegovih oročenih štednji prije braka, njegovih deviznih računa i kunskih sredstava dok tužiteljica nije dokazala da je i s koliko sredstava povećala bračnu imovinu. Sud ima pogrešan pristup da je isključivo prvotuženik dužan dokazivati što je njegova vlastita imovina, a da tužiteljica nije dužna dokazivati što je bračna stečevina. Žalitelji ističu i da tužiteljica u drugoj parnici traži suvlasništvo na stanu kojeg su prvotuženiku kupili njegovi roditelji tri mjeseca nakon sklapanja braka, a taj se spor vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu poslovni broj P Ob-820/2017 te da je tužiteljici jasno da prvotuženik nije mogao od svoje i njene zarade uplatiti temeljni kapital, da je svako malo trošio vlastita sredstva za potrebe obitelji, da je tužiteljica slabo privređivala i da je u trenutku plaćanja temeljnog kapitala prvotuženik morao uzeti sredstva iz vlastite imovine. Žalitelji stoga predlažu usvojiti žalbu, pobijanu presudu preinačiti i odbiti tužbeni zahtjev, a podredno ukinuti presudu i predmet vratiti sudu na provođenje vještačenja i pribavljanja dokumentacije od porezne uprave; žalitelji potražuju trošak drugostupanskog postupka u iznosu od 2.118,75 kn.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba oba tuženika je osnovana

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanijski sud u dijelu u kojem je u odnosu na drugotuženika usvojio tužbeni zahtjev pogrešno primijenio materijalno pravo, a u odnosu na prvotuženika je nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

Prethodno, ovaj sud napominje da prvostupanijski sud nije promijenio tužbeni zahtjev time što je izrekom presude utvrdio da je tužiteljica suvlaštenica poslovnog udjela u društvu

B d.o.o. premda je postavljenim tužbenim zahtjevom tražila utvrđenje da je ona ovlaštenica poslovnog udjela u tom društvu (drugotuženiku). Naime, argumentum ad maiori a minus sud prvog stupnja je mogao utvrditi manje od onog što je tužiteljica tražila postavljenim tužbenim zahtjevom pa stoga utvrđenjem da je tužiteljica suovlaštenica poslovnog udjela nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka jer sud nije odlučio o nečemu što nije bilo predmet tužbenog zahtjeva.

Nadalje, pravno shvaćanje žalitelja da je tužiteljica poslovni udjel trebala opisati rednim brojem i iznosom jeste osnovano, no u konkretnom predmetu time što tužiteljica nije tako označila poslovni udjel ne čini odluku neprovedivom. Naime, sukladno odredbi članka 388. točka 4. Zakona o trgovačkim društvima izjava o osnivanju društva mora sadržavati broj i nominalne iznose poslovnih udjela koje uz obvezu uplate uloga preuzima osnivač, a i prema članku 409. stavak 2. istog Zakona član društva može imati više poslovnih udjela dok je odredbom članka 412. stavak 2. Zakona o trgovačkim društvima propisano ako član društva stekne nove poslovne udjele, svaki od udjela tog člana zadržava svoju samostalnost. Prema tome, neovisno od činjenice što je prvotuženik jedini član društva drugotuženika (ovo je vidljivo iz izvotka iz sudskog registra za drugotuženika sa str. 5-7. spisa kojeg je sudu dostavila upravo tužiteljica uz tužbu), prvotuženik je mogao imati više poslovnih udjela pa se zbog toga (jednako kao i u situaciji kada društvo s ograničenom odgovornošću ima više članova koji su imatelji svaki svog poslovnog udjela ili više njih) svaki poslovni udjel društva mora točno odrediti. To se čini tako da se navede njegov nominalni iznos, a ako je pojedini član društva imatelj više poslovnih udjela koji glase na isti nominalni iznos, potrebno je da se (na primjer, u slučaju prijenosa samo jednog od tih udjela) navede i redni broj pod kojim je taj poslovni udjel upisan u knjizi poslovnih udjela kako bi se moglo utvrditi o kojem je točno poslovnom udjelu riječ. Međutim, u ovom sporu činjenica što u tužbenom zahtjevu tužiteljice poslovni udjel nije točno određen, ne čini izreku pobijane presude nerazumljivom i to iz razloga jer ni tužiteljica, ali ni tuženici tijekom cijelog postupka nisu ni iznijeli činjenicu da bi prvotuženik bio imatelj više poslovnih udjela u društvu drugotuženika. Prema tome, upravo zbog toga što u društvu drugotuženika ima samo jedan poslovni udjel u odnosu na kojeg je u knjizi poslovnih udjela upisan prvotuženik kao imatelj tog udjela, to je jasno o kojem se poslovnom udjelu radi. Upravo zbog navedenog, kada bi u odnosu na prvotuženika bio pravomoćno usvojen tužbeni zahtjev, upis tužiteljice u knjizi poslovnih udjela društva drugotuženika kao suovlaštenika je moguće provesti.

Međutim, u odnosu na drugotuženika tužbeni zahtjev tužiteljice je neosnovan. Naime, drugotuženik je trgovačko društvo o čijem se poslovnom udjelu radi pa stoga sama činjenica je li (eventualno) predmetni poslovni udjel bračna stečevina tužiteljice i prvotuženika nema nikakvog utjecaja na samo društvo drugotuženika. Prema tome, s obzirom na to da je predmet ovog spora je li poslovni udjel u društvu drugotuženika bračna stečevina, drugotuženik nije ovlašten ni osporavati ni priznati činjenicu da to jeste ili nije bračna stečevina tužiteljice i prvotuženika te da je sukladno tome tužiteljica suovlaštenica tog poslovnog udjela. Jednako tako, drugotuženik nije ni dužan „priznati i izdati ispravu podobnu za upis prava suvlasništva tužiteljice u odgovarajućem upisniku“. Naprotiv, ako bi tužiteljica u odnosu na prvotuženika ishodila pravomoćnu presudu, ona bi sukladno odredbi članka 410. stavak 2. Zakona o trgovačkim društvima kao zainteresirana osoba trebala podnijeti drugotuženiku (njegovoj upravi) prijavu za upis svog „suvlasništva“ na poslovnom udjelu u knjizi poslovnih udjela (zapravo, prijavu da je ona uz prvotuženika imatelj predmetnog udjela), a i uprava društva drugotuženika (zapravo, prvotuženik kao jedini član uprave drugotuženika) bi na temelju

saznanja za pravomoćnu presudu bila dužna u knjizi poslovnih udjela upisati izmjenу podataka vezanih uz poslovni udjel i o tome izvijestiti registarski sud. Dakle, drugotuženik nije dužan izdati tužiteljici nikakvu ispravu podobnu za upis tužiteljčina suvlasništva na poslovnom udjelu nego je tužiteljica dužna temeljem pravomoćne presude podnijeti društvу drugotuženika prijavu za upis u knjizi poslovnih udjela te se prema članku 411. stavku 2. Zakona o trgovačkim društvima smatra da je u knjizi poslovnih udjela upis obavljen s danom kada društvу prispіje prijava za upis, ako ona ispunjava uvjete koji se traže za takav upis, bez obzira na vrijeme kada je upis stvarno obavljen; jednako tako, drugotuženik nije dužan ni priznati tužiteljici njeno pravo suvlasništva na poslovnom udjelu u društvу drugotuženika jer je prema članku 411. stavku 1. Zakona o trgovačkim društvima u odnosu na društvо (dakle, na drugotuženika) član društva samo onaj tko je upisan u knjizi poslovnih udjela i o čijem je članstvu u društvу obaviješten registarski sud.

Prema tome, neovisno o činjenici je li jedini poslovni udjel u društvу B d.o.o. bračna stečevina tužiteljice i prvotuženika, tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženika je neosnovan slijedom čega je u tom dijelu taj tužbeni zahtjev valjalo odbiti. Nadalje, iako bi sukladno odredbi članka 166. stavka 2. u vezi s člankom 164. stavkom 5. Zakona o parničnom postupku valjalo odlučiti i o zahtjevu drugotuženika za naknadom troška cijelog postupka, s obzirom na to da su oba tuženika imala istog punomoćnika koji je sve parnične radnje zapravo poduzimao u ime prvotuženika dok posebnih parničnih troškova drugotuženik nije imao, to ovaj sud prilikom preinake odluke nije odlučivao o zahtjevu drugotuženika za naknadom troškova ovog spora.

Slijedom navedenog, žalbu drugotuženika je valjalo uvažiti kao osnovanu i u odnosu na tog tuženika preinačiti pobijanu presudu, a na temelju odredbe članka 373. točke 3. Zakona o parničnom postupku.

Međutim, u odnosu na dio pobijane presude kojom je u odnosu na prvotuženika usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Naime, prema članku 247. Obiteljskog zakona bračni drugovi mogu imati bračnu stečevinu i vlastitu imovinu. Odredbom članka 248. Obiteljskog zakona je propisano da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine dok prema članku 249. stavku 1. istog Zakona (ako nisu drugačije ugovorili) bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini. Međutim, prema članku 253. Obiteljskog zakona imovina koju bračni drug ima u trenutku sklapanja braka, ostaje njegova vlastita imovina, a to je i imovina koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na pravnom temelju različitom od navedenoga u članku 248. Obiteljskog zakona (nasljeđivanje, darovanje i slično).

Prema tome, neovisno od činjenice što su tužiteljica i prvotuženik 5. siječnja 2011. zaključili brak i što je prema navodu iz tužbe bračna zajednica prestala u lipnju 2017., a društvо drugotuženika je osnovano 3. ožujka 2015. upisom u sudski registar (dakle, za vrijeme trajanja bračne zajednice), prvotuženik je mogao osnovati društvо drugotuženika i iz svoje vlastite imovine – imovine koju je imao u trenutku sklapanja braka, a što je tvrdio još u odgovoru na tužbu s lista 16. spisa kao i naknadno tijekom postupka. Slijedom navedenog, a upravo radi dokazivanja činjenice da je društvо drugotuženika osnovano isključivo iz vlastite imovine prvotuženika, prvotuženik je (osim isprava dostavljenih u spis) pravovremeno u smislu odredbe članka 299. stavka 1. Zakona o parničnom postupku na pripremnom ročištu

održanom 15. veljače 2018. predložio provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja kao i da sud službenim putem pribavi od porezne uprave potvrdu o plaćenim porezima i doprinosima za period od 2011. do 2015. godine za tužiteljicu i prvotuženika (str. 25. spisa); jednako tako, provođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem prvotuženik je ponovno predlagao i naknadno tijekom postupku kao na primjer, u podnesku predanom na ročištu održanom 15. studenoga 2018. (str. 57. spisa) i na ročištu za glavnu raspravu održanom 17. travnja 2019. (str. 61. spisa). Međutim, sud prvog stupnja je raspravnim rješenjem od 17. travnja 2019. odlučio ne izvesti predloženi dokaz financijsko-knjigovodstvenog vještačenja (str. 61. spisa) no za tu svoju odluku nije naveo nikakve razloge ni u tom raspravnom rješenju ni u obrazloženju pobijane presude, ali se u obrazloženju presude (između ostalog) pozvao na pravila o teretu dokazivanja i slobodne ocjene dokaza iz članka 219. i 221.a Zakona o parničnom postupku navodeći da prvotuženik nije dokazao da je predmetni poslovni udjel njegova vlastita imovina. Upravo zbog toga, neprovođenjem predloženih dokaza financijsko-knjigovodstvenog vještačenja i pribave službenim putem od porezne uprave potvrde o plaćenim porezima i doprinosima za period od 2011. do 2015. godine za tužiteljicu i prvotuženika, prvostupanjski je sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

Naime, ispravama dostavljenim u spis (koje je bilo potrebno vještačiti) prvotuženik je nastojao dokazati činjenicu da je predmetni poslovni udjel (zapravo cjelokupni temeljni kapital drugotuženika) prilikom osnivanja drugotuženika (odnosno prema odredbi članka 390. stavak 2. Zakona o trgovačkim društvima najkasnije u roku od godine dana od dana upisa drugotuženika u sudski registar) u cijelosti uplatio iz vlastite imovine, pa je barem izvođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u konkretnom sporu bilo nužno provesti radi utvrđenja činjenice je li prvotuženik za osnivanje društva koristio isključivo vlastitu imovinu koju je stekao prije zaključenja braka s tužiteljicom. Međutim, sud prvog stupnja predložene dokaze nije proveo, nego je stekao uvjerenje da je poslovni udjel bračna stečevina tužiteljice i prvotuženika ocjenom izvedenog dokaza saslušanjem tužiteljice.

Prema ocjeni ovog suda, sud prvog stupnja isključivo na iskazu tužiteljice nije mogao utemeljiti svoju odluku, a bez izvođenja dokaza predloženih od strane prvotuženika. Ovo iz razloga jer je iskaz tužiteljice s ročišta za glavnu raspravu održanog 15. svibnja 2018. kontradiktoran. Tako je na primjer, na poseban upit punomoćnika tuženika je li suprug ulagao vlastita sredstva za bračnu zajednicu, tužiteljica odgovorila da je suprug ulagao i vlastita sredstva u bračnu zajednicu, a zatim je (na upit zašto je suprug ulagao u bračnu zajednicu ako su nešto zajedno uštedjeli) tužiteljica odgovorila da misli „da smo uštedjeli nakon što je osnovana firma i ne znam da je suprug ulagao vlastita sredstva u zajednicu“ (str. 52. spisa). Prema tome, isključivo na takvom iskazu tužiteljice, jer drugih isprava izuzev vjenčanog lista tužiteljica nije dostavila u spis (na što u žalbi osnovano ukazuje prvotuženik), sud prvog stupnja nije mogao utemeljiti svoju odluku. Dakle, upravo zbog toga što nije proveo predložene dokaze financijsko-knjigovodstvenog vještačenja niti je pribavio od nadležne porezne uprave potvrdu o plaćenim porezima i doprinosima za period od 2011. do 2015. godine za tužiteljicu i prvotuženika, prvostupanjski sud je nepotpuno utvrdio činjenično stanje pa iz tog razloga na temelju stanja spisa nije moguće ispitati odlučnu činjenicu je li predmetni poslovni udjel bračna stečevina tužiteljice i prvotuženika.

Slijedom navedenog, prvotuženikovu žalbu je valjalo usvojiti, pobijanu presudu u odnosu na prvotuženika ukinuti i predmet u tom dijelu vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a na temelju odredbe članka 370. Zakona o parničnom postupku.

U nastavku postupka sud prvog stupnja će izvesti predložene dokaze financijsko-knjigovodstvenog vještačenja te će službenim putem od nadležne porezne uprave pribaviti potvrdu o plaćenim porezima i doprinosima za period od 2011. do 2015. godine za tužiteljicu i prvotuženika. Nakon provedenih tih dokaza, sud prvog stupnja će donijeti novu na zakonu osnovanu odluku koju će valjano obrazložiti.

Sukladno odredbi članka 166. stavka 3. Zakona o parničnom postupku o zahtjevu prvotuženika za naknadom troška drugostupanjskog postupka sud će odlučiti u konačnoj odluci.

Zagreb, 27. travnja 2020.

Predsjednik vijeća
Lidija Tomljenović